

Щастливецът
—
живот и творчество

Алек. Константинов

Фотоеграфия на Алеко
Константинов
като дете

[illegible]

Автобиографични
бележки
на Алеко Константинов

Фотография на
родната
къща на Алеко
Константинов

Aleco Constantinov

Визитна картичка на
Алеко Константинов

Фотография на Алеко
Константинов
като студент

Во година Декана на Юридическия
факултет при Висшето Училище в София

Заявление
от Алеко Константинов,
Софийски студент.

Из дописаното към записаното ми от мина-
лата година, при изданието си признавам: съвсем
също докато се вижда, че същото съществено
курса на Николаевската реална гимназия
също липсва, защото четири-годишен курс на Юри-
дически науки в Новоросийския Университет е голям
право на специален кандидат, а един редовен
студент, а Крайно студент, впрочем, впрочем, в
Политическия, а впрочем, впрочем, в
Закон". Мина студент е писан в печата на посрещ-
на мисля, че се очаква, че ще се върне, а
при съображенията, които се имат предвид, че
за въвеждането на студентите, които се имат предвид,
на преподаващата учебна година, независимо от числото
на явившият се кандидати. Но ако Съветът на Висше-
то Училище има намерение да ориентира към студента на кан-
дидатура само същото, което се предвижда, тогава трябва
както, което е сравнително протакане, защото се
днес години, но и самият кандидат няма да се бърза
с продължаването на своето образование, и мисля,
от след сряда, също така е години да пригответе
изискванията. Ако е второ това, което ме ув-
рдаване един от преподавателите на Висшето Училище,
че неговото да се бърза, тогава няма да има никаква
кандидатура, а такава, която при явяването на та-
кава трябва да се покаже, ако ще се и изясни фигурата
самодостатъчност, а такава, която е второ това,
то аз няма да се бързам, а ще се върне веднага, без
да се да се подготви на обещаване, понеже аз не
даже одобрено междо състояние, ако няма досега канди-
дати, въпреки това да бъде решено сега, а ако
конкурсът се прави за година, то аз няма да се бързам
да продължа, а ще се очаква, че ще се очаква.
Приемам уверение в отговорно и лично Ваше
замитане
София, 7 Сеп. 1895.

Заявление от А.
Константинов
до Декана на Висшето
училище
в София във връзка с
провеждане на конкурс
за професор

Фотография на
семейството на
Алеко Константинов

Фотография на
Любка Еваница
Хаджиконстантинова,
сестричка на Алеко,
починала като малка

VISIT. PORTRAIT

Фотография на майката
и бащата на Алеко
Константинов

Писмо до
Ангел Орукин
от Алеко Константинов

CARTE POSTALE

Ge côté est exclusivement réservé à l'usage

M

A. Орукине

Ангел Орукин

Булг. Кар. 6а

Sofia

Париж 24 окт 93.
Драги Алеко,
Избъсрявам те от
самия връх на Ефела
вара Кула, а се върнах
благодарен в Европа.
Умът заминува в Моно-
вазова за Лондон.
До виджаме Алеко.

1
Въ памет на четири-
десет годишнината и
имения ден на вуйча
Ангела 28 Октомври
8 Ноември 1889 год.

Вий слушахме, - чудех се,
Но моят не сърдех се.
Е, като хора грешни
Но нѣкога сме сѣбѣни.

На, вуйчо ми, горкички,
Е безъ наполеонъ,
Имота си го великия
Истарили за машиноу.
Но вие сте пакъ на масара!
Вуйчо ми убавнаеми,
Отъ банката отъ касара
Пари е взелъ на заемъ,
Но все да ни посрѣдне...
Е, като хора грѣшни
Но нѣкога сме сѣбѣни.

Алеко.

8 Ноември
1889 год.

Стихотворение на Алеко
Константинов
в памет на 40 годишнината
и имения ден на вуйча
Ангела

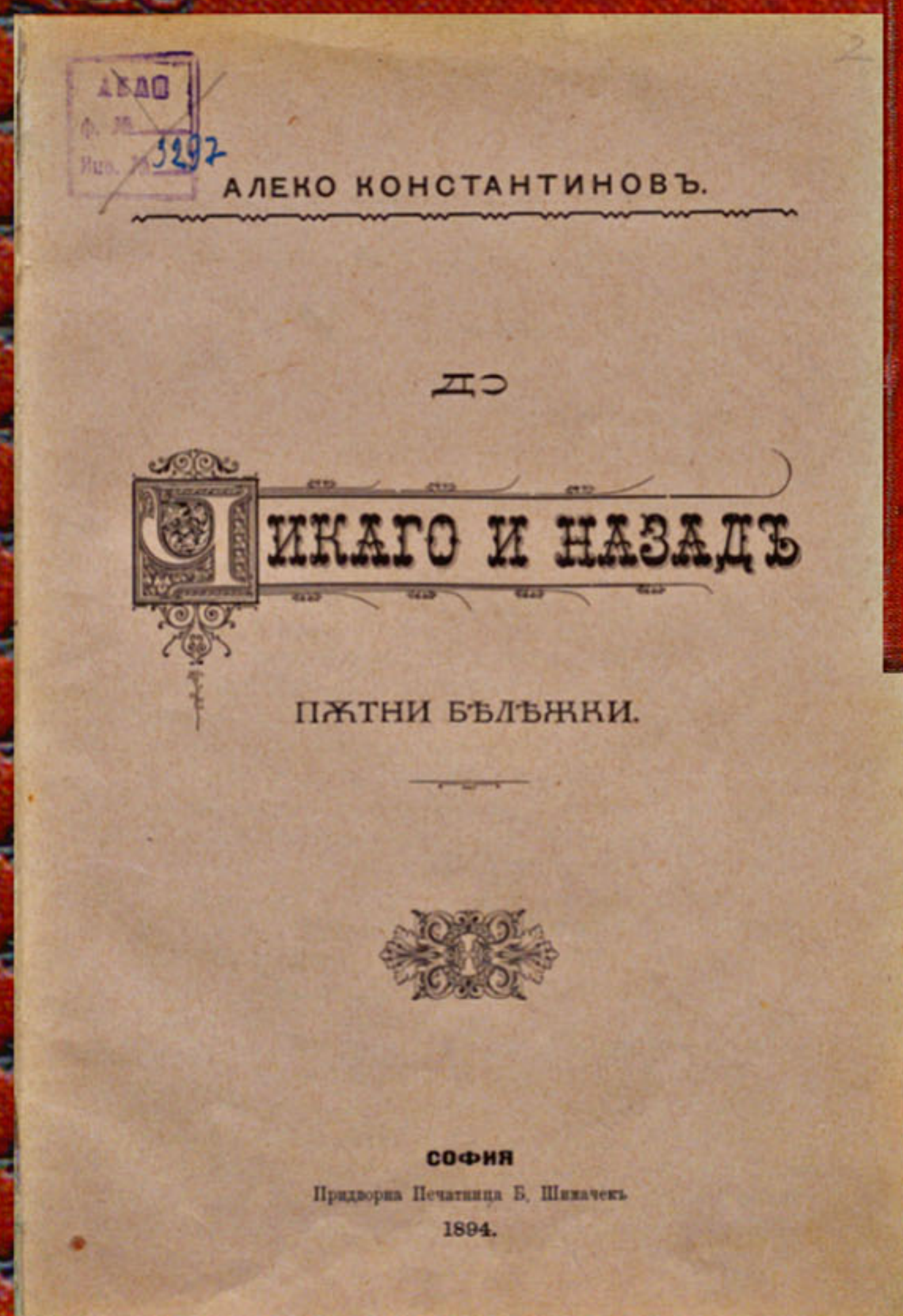
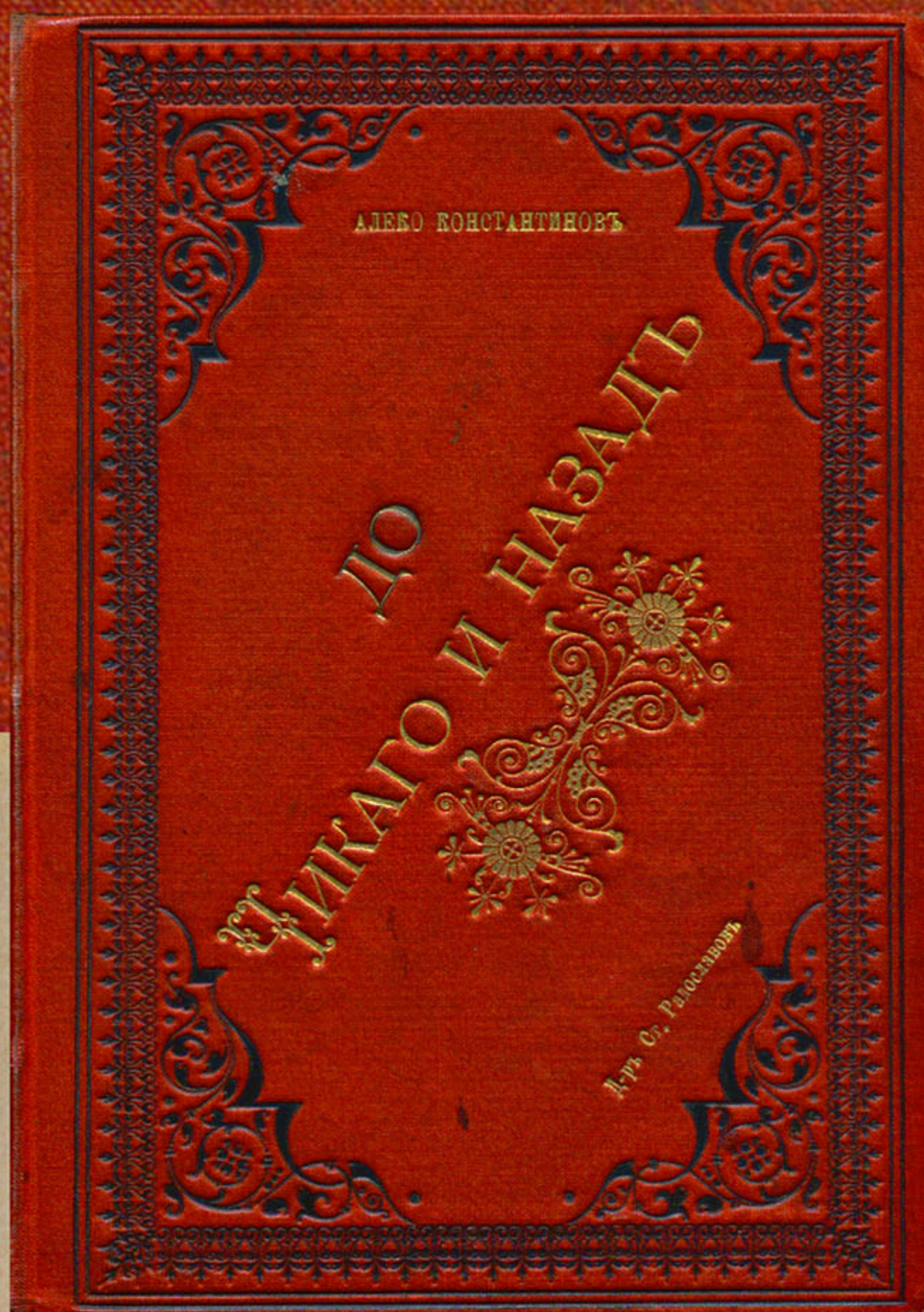
1
"Славянска беседа"
Славянска беседа е мирна ограда
дружба сърдечна, за чиято
Странство за тук и
българинът се свързвател
мисли и словеса и думи
Но братски негов
и, мисли и сърце ти на
български души
Българската знай
найдоме покой ти в реди
во братски кръг в весел
Мисла тук не праг
наме и ограда славян
и кини и гора, приде
Развие и убо
всичко ти мисли, развие
Мисла тук и мисли
и мисли и мисли

2
"Славянска беседа"
Славянска беседа е мирна ограда
дружба сърдечна, за чиято
Странство за тук и
българинът се свързвател
мисли и словеса и думи
Но братски негов
и, мисли и сърце ти на
български души
Българската знай
найдоме покой ти в реди
во братски кръг в весел
Мисла тук не праг
наме и ограда славян
и кини и гора, приде
Развие и убо
всичко ти мисли, развие
Мисла тук и мисли
и мисли и мисли

1 Януари 1893.
Алеко Константинов

БЪЛГАРСКА АКАДЕМИЯ
АРХИВЕН
ОТДЕЛ
НА НАУКИТЕ

"Славянска беседа" –
стихотворение от Алеко
Константинов

"До Чикаго и назад",
с автограф
от Алеко
Константинов

На другарят ми до
Чикаго и назад, др. Ст.
Радославов
от
Алеко Константинов

1. София
18 Април 1894.
На твоя
Иван Д. А. Дурков
до др. Радославов
28/IV 1894.

II.
*
АЛЕКО КОНСТАНТИНОВЪ
като преводач.

Ще разгледаме по-нататък произведенията на Алека — на първо място неговите поетически преводи, следъ това оригиналните му произведения.

Алеко е превеждалъ отъ руски и френски — отъ руски произведения на Пушкина, Лермонтова, Некрасова; отъ френски : Мюлиеръ, Викториенъ Сарду, Фр. Копе. Почти всички негови преводи са печатани въ сп. Библиотека Свети Климентъ, г. I — II/1888 — 1889; някои отъ тяхъ са издадени отъ после отдѣлно въ Библиотека на Мало и голѣмо. Не ализатъ въ първото издание на неговите събрани съчинения. Надѣваме се да ализатъ въ второто, което сега излиза.

Ето и самите произведения, които е превелъ — изброяваме ги по автори :

Пушкинъ: Полтава
Бахчисарайски фонтанъ
Чергари /Цыганъ/.

Лермонтовъ: Демонъ.

Отбелязано е, че тая поема е преведена отъ Алека и Пенчо Славейковъ. Пенчо Славейковъ, въ своята монография върху Алека, обяснява, че този преводъ е дѣло на неговия приятелъ : "Азъ се заехъ съ прѣглеждане Алекова Прѣводъ, като допрѣведохъ само два-три стиха и промѣнихъ или допълнихъ десетина рими. Това е всичкиятъ мой дѣлъ въ този прѣводъ, чийто истински прѣводачъ не се съгласяваше да го печата само съ своето име" /Биография, XXXI/.

Лермонтовъ: Вѣгленъ
Сѣрь.

Некрасовъ: Рускиятъ жени. Не цѣлата поема, а само една частъ.

Мюлиеръ: Тартюфъ /въ стихове/
I. Хл. Ал. К. II.

Алеко
Константиновъ
като преводач

Стихотворение на
П. П. Славейковъ

Алеко Константинову.

За негова свята другарска паметъ.

Вѣнци ще кичатъ твоя тъменъ гробъ
И не единъ съ въздишка ще си спомни
Другарьтъ, въ цѣтнѣ млади загиналъ, —
И не единъ ще прокъне ржката,
Що покоси животътъ на поета.

Той бѣ единъ отъ малкото, призвани
Неволята народна да въспѣятъ,
Единъ отъ тѣхъ малцина, що милѣятъ
За бѣдний братъ, свободенъ, но злочестъ,
Въ бѣди несвикналъ още да се брани —
И съкаше проклетъ за тъмна честъ.

Ту весели, ту скърбно-въдъхновенни
Слова за обичъ и за злоба честна —
Съ тѣхъ съвѣстѣта на гузнитѣ той стрѣсна
И развали покоятъ имъ мечтанъ . . .
И ей разбитъ е сѣдѣтъ драгоцѣнний,
На земний прахъ елеятъ свѣтъ разлятъ.

Вѣнци ще кичатъ твоя тъменъ гробъ.
И не единъ съ въздишка ще си спомни
Другарьтъ, въ цѣтнѣ млади загиналъ, —
И не единъ ще прокъне ржката,
Що покоси животътъ на поета.

П. П. Славейковъ.

IV.
АЛЕКО КОНСТАНТИНОВЪ

Като литературенъ критикъ.
Неговата литературна култура.
Литературните отношения и оценки на А. К.

Въ края на 80-тѣ години Алеко намира време и за литературна критика. Въ Пеп./1889/ той помисли за две критики на поетическите произведения на С. Михайловски "Х" Поема на злото" и "Novissima Verba". По поводъ на тия литературни критики ние ще се опитаме да уяснимъ въпроса за литературното образование и литературния вкусъ на Алека.

Кръстевъ отбелязва, че Алеко се е отличавалъ съ "висока култура" /АК. 918, с. 107/. Обаче тази "висока култура" не личи никде въ произведенията му. Въ същностъ културата, що го характеризира, е доста ограниченъ размѣръ. Иако общо взето, неговите научни и философски интереси са доста слаби, както са слаби и литературните му интереси. За отношенията му къмъ въпроситѣ на нравствената философия свидетелствува неговиятъ преводъ на Циглеровата книга "Що е нравственостъ" /София, 1896/ — едно общо стѣпно изложение на основните проблеми на етиката. Алеко не се старалъ да разшири своя литературенъ опитъ, нито пъкъ да придобие систематично една по-висока култура. К. Христовъ пише въ споменитѣ си : "Алеко, истинна, освѣтъ двама-трима любими автори, почти нищо друго не четѣше; па той затъ нѣмаше и книги у дома си." /К. Хр. АК. Мисль IX, 312-313/. А Пенчо Славейковъ отбелязва : "Алеко нѣмаше нищо да четѣ много, а български май че съвѣтъ не четѣше" /Биография, с. LI/.

I. Хл. Ал. К. IV.

Алеко Константиновъ
като
литературен критик

1/59

Как се роди идеята у Алеко да напише „Бай Ганю“?
 „Съ „Бай Ганю“ Алеко ни посочи твърде много
 недоситатъци и въ частния и въ обществения ни живот,
 и у дома и въ връзките ни съ културния живот. Въ
 той нищо не измисли, нищо не преувеличи. Защото по-
 тикът на келовата обществена и писателска дейност
 въ дълбоката любов към народа и келовото духовно
 преуспеяние“.

П. Делирадев.

Спомени на познати на Алеко Константинов

Алековайна книга „Бай Ганю Балкански“ излезе на
 светъ по-бързо, отъ колкото ние, Алековието дру-
 гари, можехме да се надвваме. Тя бързо се разо-
 сира, и прочитанието ѝ бѣше масово. Свидѣтел-
 ствие на нещото благотворно влияние за изгражда-
 нието на много гребани въ отнoшения между нашите
 хора. Вѣтка гребна и проливна обноска се квалифи-
 ца като „Байгановичина“ и вѣтки се поздравя да не бѣде
 нареченъ „Бай Ганю“. Но години минаха и „Бай Ганю“
 биде забравенъ. На младото поколение „Байганови-
 чина“ вече не влиде. На сублимни мѣста на вѣтка крака
 ще срѣщаше обноси, които не държатъ смѣтка за други-

72

тъ хора. Въ тренове ще чуеш свирещи и устата на
 разни илаци, и то винаги крайно фалшиво, безъ да се
 дара ^{полнотата} смѣтка, че това за околните е неоригинално и т.ж.
 Талантливиятъ нашъ ^{художникъ} Райко Алексиевъ, който до-
 е наблюдавалъ и добре е схваналъ, че у насъ „Байгановичина“
 на ново много се разпространява, и е далъ най-своучивата
 характеристика въ „Щурецъ“, чрезъ следния вѣтъ: „Щурца-
 лиятъ обива на ози светъ. Задикалиятъ го знаятъ наши
 покойници. Между тяхъ Алеко му задава въпросъ: Живъ ли
 е още Бай Ганю? Щурцалията отговаря: Бай Ганю по-
 чина, но остави гоето поколение. Изглежда, че при
 възниканието на нашата младежъ, не се използва Але-
 коовото творение „Бай Ганю“, което би било едно отлично
 помагало за поучение на младите къмъ добри обноси
 въ живота.“

Сводцава: Д-ръ Ник. Червен-Ивановъ

Фотография на памятника на *Алеко Константинов* в Свищов

АЛЕКО КОНСТАНТИНОВЪ

(убитъ на 11 Май 1897 г.)

Ний слушахме своитѣ лекции, когато се разнесе и пѣз Висшето Училище грозната вѣстъ: *Алеко Константиновъ е убитъ!* Убитъ е волниятъ пѣвецъ, възшебниятъ разказвачъ, чудесниятъ фейлетонистъ; убитъ е той, който любѣше страстно и хубавитѣ хѣми, и бистритѣ потоци, и простотата, и бѣдността, и всячко хубаво на тая нещастна България; който съ игриви слова, подъ който кѣнти безутешна скѣрбъ, искаше да изкорени отъ нея всичко, което разяжда нейниятъ младъ организмъ; всичко, което спира нейното развитие; всичко, което бѣрка на нейното щастие; убитъ е незамѣнниятъ Алеко!

Нашата надѣжда въ него бѣ голяма. Ний чакахме да видимъ Алеко, младиятъ кандидатъ за професоръ, между насъ; ний чакахме да видимъ велики плодове отъ таланта, който бѣ стѣпилъ въ свои разцѣтъ; ний чакахме благотворни резултати отъ това мощно слово. . . . Уви! намѣрихъ се изверги, които по единъ хайдушки начинъ отиѣха той толкова скѣпъ за насъ животъ; които ни раздѣлихъ тѣй рано отъ нашия уважаемъ приятель! Нашата скѣрбъ е безугишна, и нашето възмущение е безгранично.

Въ нашия общественъ животъ се вмѣква едно ужасно зло: политически убийства. Животътъ на безкористнитѣ обществени дѣйци вече много малко е гарантиранъ; на честната безкористна дѣйностъ е изровенъ гробъ. Това е язва, която може да унищожи самостоятелното сѣществувание на всѣки народъ; това е грозна пропастъ, която е, почива да се растворя прѣдъ бѣдѣщето на нашата млада страна. Ний апелираме къмъ българската интелигенция да се заеме за искореняването на това зло; ний апелираме къмъ нея да иска да се накажатъ най-строго тѣи, които пролѣхъ крѣвта на единъ отъ най-идеалнитѣ нейни прѣдставители и да осѣди на вѣчно прѣзрѣние инспираторитъ на това грозно убийство, тѣе, които лѣпнахъ още единъ нечуванъ позоръ въ страницитѣ на нашата новейша история. . . .

Горкиятъ Алеко! Ний никога нѣма да забравимъ неговиятъ прѣкрасенъ ликъ, неговата мила душа, неговото любящо сърдце; ний никога нѣма да забравимъ идеалниятъ ратникъ за правдата! Неговиятъ духъ вѣчно ще живѣе между насъ, и ще ни опѣтва и ръководи въ борбата да извавимъ България, която той толкова много любѣше, отъ гибелнитѣ изви, които съ се закоренили въ нея, отъ жаднитѣ за користъ и властъ стремѣжи, които толкова рано го спуснахъ въ гроба.

Ний нѣма никога да го забравимъ; ний нѣма никога да се утѣшимъ за неговата несполетвена смѣртъ!

Нека цѣлокушна България отдаде заслужената почеть къмъ паметта на той толкова достоенъ нейнъ синъ!

София, 13 Май 1897 г.

СТУДЕНТИТЪ ПРИ ВИСШЕТО УЧИЛИЩЕ.

Некролог за
Алеко Константинов
от студентите при
Висшето училище

МИСЪЛЪ

Алеко Константиновъ.

(1-ий Януарий 1862—11 Май 1897 г.)

На 11-и Май, на празника на свѣтлината, загина отъ куршумитѣ на наемни убийци Алеко Константиновъ, борецътъ за свѣтлина, любимецътъ на нашата младежъ, безсмъртниятъ творецъ на „Бай Ганя“, на дивнитѣ пѣтни очерки „До Чикаго и назадъ“, на неувидаемитѣ фейлетони, пълни ту съ весели и безгрижни шегѣ, ту съ безнадежна скръбъ и отчаяние, всѣкога мили, пѣвни и увѣщающѣ. Душа-кристалъ, рѣдкѣ умъ и нѣжно-чувствующо сърдце, той имаше всичкитѣ качества, за да стане великъ поетъ, за да бъде уважаванъ отъ всички писатели и човѣкъ, за да бъде любимецъ-въдъхновителъ на българската младежъ. Изгубилъ, при най-трогателни обстоятелства, двѣ любими сестри, послѣднитѣ родни енокръвни ещества, той бѣ останалъ самъ-самичекъ въ тоя студенъ и без-

Статия за
Алеко Константиновъ,
публикувана
в сп. „Мисъл“

Музей „Алеко
Константиновъ“

3

ПРЕД КЪРВАВИЯ ТРУП НА АЛЕКА.

АЗ БЯХ ЗАДЪЛБАЧЕН В ЕДНА ОТ СВОИТЕ ЛЮБИМИ, НИКОМУ НЕ-
ПОТРЕБНИ В БЪЛГАРИЯ, РАБОТИ, КОГАТО ЕДИН МОМЪК, -
НАЙ-ПРЕДАННАТА НА АЛЕКА ДУША, - ВЛЕТЯ, НА 12 МАЙ РА-
НО, В СТАЯТА МИ И СЪС ЗАДАВЕН ГЛАС И С ЕДВАМ СДЪРЖАНИ
СЪАЗИ ИЗВИКА: "АЛЕКО УБИТ!" - И СЕ ПОДПРЯ НА МАСАТА,
ДА СЕ ЗАДЪРЖИ. ДА ЗАХВЪРЛЯ ДЕБЕЛИЯ ТОМ ОТ МАУЕР!
ОВА ЛЕКСИКОН, КОЙТО ОЩЕ ДЪРЖАХ В РЪКА И ДА ПОПИТАМ:
"КАК? АЛЕКО? КОГА?" БЕШЕ ПРОСТО НЕСЪЗНАТЕЛНА РЕАКЦИЯ
СПРЯМО ТИЯ НЕПОНЯТНИ ДУМИ. СРЕД МЪЧИТЕЛНО ВЪЛНЕНИЕ И
ВЪЗДИШКИ МИ РАЗПРАВИ ТОЙ, ЧЕ АЛЕКО БИЛ ОТ 4-5 ДЕНА В
ПЛОВДИВ, ЧЕ ОТ ТАМ СЕ ОТБИЛ В ПАЗАРДЖИК И ПЕЩЕРА И НА
ВРЪЩАНЕ ОТ ТАМ, КЪСНО ПРЕЗ НОЩА СТАНАЛО НАПАДЕНИЕТО И
ТОЙ БИЛ СМЪРТНО РАЕН. ПРОЧЕТОХ ДВА ПЪТИ ТЕЛЕГРАМАТА
И НИЩО НЕ ВИДЯХ. СЕТИХ СЕ САМО, ЧЕ ВСЕ ОЩЕ ИМА ВРЕМЕ
ЗА ПЪТ. СКРИХ ДВЕ КНИГИ В ДЖЕБОВЕТЕ - ЕДНА ЗА И ЕД-
НА ОТ РЕНАНА -, ПРИБРАХ РАЗХВЪРЛЕНИЯ ПО МАСАТА РЪКО-
ПИС, СВИХ И НЕГО В ДЖЕБА, - ВСЕ С НАМЕРЕНИЕ, ПРИ ЩАСТ-
ЛИВ ИЗХОД, ДА СЕ СКРИЯ НЕЙДЕ, В РИЛА ИЛИ РОДОПИТЕ, ДА
ЗАБРАВЯ СВЕТА И СЕБЕ СИ И ДА ПОЖИВЕЯ ПАК С КНИГИТЕ
СИ, С МЕЧТИТЕ СИ - НЕРАЗУМНИТЕ И НЕИЗПЪЛНИМИ МЕЧТИ.
ПРИ ЩАСТЛИВ ИЗХОД! МЕН МЕ ЧАКАЛ МЪРТВИЯ, КЪРВАВИЯ
ТРУП НА ДИВНИЯ ЧОВЕК!

ЧУДОВИЩНОСТА НА ТОВА НОВА ЗЛОДЕЯНИЕ - ПОДИР ТОЛКОВА
ДРУГИ! - НЕ ОСТАВАШЕ ДА ЗАСЕДНЕ В УМА МИ НИКАКВО ЧУВ-
СТВО ЗА НЕГОВАТА ИСТИННОСТ. НЕУЛОВИМИ ЗА ПЕРОТО ТЮХ-
КАНИЯ И ОХКАНИЯ БЯХА ЕДИНСТВЕННИЯТ ИЗБЛИК НА ДУШАТА.
САМО СЕГИЗ-ТОГИЗ, КОГАТО ПРЕД МЕН СЕ ИЗПРЕЧВАШЕ ВСИЧ-

Момчето на масовката си и нищо не видя

Пред кървавия труп
на Алека
- д-р К. Кръстев

Няма нищо по-просто от това, да пишеш за личността и творенията на Алеко Константинов. Единът мил човек, единъ веселъ и увлекателен писател, една скъпа жена — все качества, които го приближават до сърдцето на критика и призовават неговото перо. Само ятруд на критика не съдържа нищо мжчително, нищо, което да го прави да се колебае: той самъ се забравя, самъ става жертва на своитъ чувства и почти преставя да бъде критикъ. . . Никакви тъмнини, които е дълженъ да освѣтлява; никакви гатанки, които да отгата, — освѣтъ може би единствената и неразрешима гатанка — самия Алеко, като човекъ и като писател. Като човекъ: — съ своето нѣжко сърдце, своята чувствителна и блага душа — посрѣдъ единъ народъ отъ корави, безчувствени сърдца; като писателъ: — съ своята безизкуственост, своята топлота, своята веселост и, най-сетне, съ своята безпристрастна до сега у насъ магическа сила върху душитъ. Но за насъ, съвременницитъ, тая гатанка не съществува, и критикитъ нито е дълженъ, нито може да я разреши. Ний самъ — всички ний, читатели и критици — сме жертва на това очарование и не можемъ да доловимъ причинитъ ни. Любящия не пита, пѣсъ и да пита, не може да си отговори, за щ о обича. Не винете, прочее, критика, ако и той не може да направи невъзможното: той е човекъ. Възрѣпки всички усилия, той не може да различи временното отъ вѣчното, случайното отъ психически-необходимото въ тия творения. Той едвамъ успѣва да отдели въ него писателя отъ човекъ, творенията — отъ личността, едвамъ успѣва — и то само съ помощта на смѣтни чувства и абстрахиране — елиминира въ своето съзнание литературната и художествена стойност на тия творения отъ тѣхното социално и политическо значение и да си даде смѣтка за онава, която тѣ съдѣятъ и което ще бѣждатъ утре, когато всички аллозии станатъ мъртва буква, която ще се нуждае отъ разяснения на коментатора! Но и това критикитъ прави въ условия най-неблагоприятни: надъ него тежеть смѣнитъ политически условия, той живѣе въ смѣната духовна атмосфера, срѣдъ която съ създадени тия творения.

Нека, прочее, читателя не се удивлява, ако ний му дадем нѣщо, което тѣй малко ще прилича на критика. Ний сами се отказваме отъ нея и я отстъпваме на по-далечни, по-шастливи потомци („я по-шастливи, я които знае“), които нѣма да бждатъ жертва нито на нашитѣ мъжки, нито на очарованията ни.

Ако и велик, непоправимъ идеалистъ, Алеко не бѣше човѣкъ на идеи, не бѣше любителъ на „въздущи кули“ и за него бѣше твърде лесно да се изгуби, да потъне въ живота, който толкова обичаше и тъй умѣше да живѣе. Защото — нека го кажемъ тукъ, за да допълнимъ една мисль, изказана въ студента за Стояна Михайловски — Алеко бѣше единъ отъ малкото български писатели, въ които нѣмаше дияр отъ аскетизмъ; единъ отъ малкото съ клокочаща жизнерадостъ въ гърдите. Лекъ, общителенъ, отворенъ за всички впечатления, той намришаше велика наслада въ самия животъ, въ досадия навикъ на „существоването“ („in der süßen Gewohnheit der Daseins“, — Goethe, Egmont). Ако и роденъ въ най-сѣверния край на България, той бѣше цѣль южанинъ. Личиѣтъ нещастия яне бѣха накарвали тая страна на неговата натура, не бѣха го направили мизантропъ. Не бѣ въ състояние да го направи и неговото дълбоко чувство за обществениѣ бедствия, но това чувство му помогна — ако не да стане, то да остане писателъ, следъ като външности го случайно го бѣха направили такъвъ, и то е, което пълни огни неговото творения, съ които той заваждъ въ единъ мигъ нашитѣ сърца: — неговитѣ фейдстони.

Литературната дейтелност на Аелка се разпада на две различни половини. В първата половина той е само поетъ-преводчак, в втората — само поетъ-белетрист, поетъ-фейдонистъ, ако щете. Неговата дейтелност, като преводач на рускитъ поети (Пушкинъ, Лермонтовъ, Некрасовъ) и особено на Молерова Тартюфъ, бѣше единъ литературенъ подвигъ, но тя не му създаде известностъ. Следищъ причини, които породиха безпричинната популярностъ на белетриста, го правеха малко известенъ като преводачъ. Това е, отъ една страна, интересъ на нашата публика само за сюжети съвсѣмъ близки до нашия животъ, сюжети, непосредствено взети отъ него,

В Миролубов –
„Първи портрет –
1897 г.“

В. Миротюбовъ

Алексей Ростомин

[illegible]

и жова върхът е сребърен и сребърно
матко. Може би. Но ^{за вас} ~~или~~ върхове
дигут, които знам, какво стигне за
мий литературен ~~и~~ ^и ~~обществено~~ ^{обществено} ~~поли~~
тически животът повтаря и писателств
леко Ровиндзиков, — за нас е голява
гроз с най-популярната от всички
публикации първи на Корвалово десе
лство от историята на освободен
и, и цялата по него ще трас до
то живото в издана ~~и~~ ^и ~~толкова~~ ^{толкова}
основа ст ~~и~~ ^и ~~първо~~ ^{първо} ~~и~~ ^и ~~блага~~ ^{блага} ~~душа~~ ^{душа}.

I

Алеко Коседазинов е живя пример,
великага културно-историческа роль
зато в живота ~~са обществена~~ и за
много влияние на цялостния случай
на издигане на отдалечен човек. Защо
Алеко, в всичко що го прави за нас
и свидетел, всички кой да е друг в
изпитание работили писатели, е все още
жива на днес два фактора: нашата обществена
политическа мисъл и външния политик

В. Миролубов –
„Втори портрет“ –
1907 г.

Фотография на
Алеко Константинов

Откъс от „Таланта
на Алека“,
Б. Миролубов

12.!!
13

Но — вашият образъ за Алека нима
да бъде външен и похвален, ако не
показва и граници на неговата
натура. Какво нима не мо-
жем да показваме — е външен,
а негов и по-характерно за нас
вечен онова, което можем, което
показваме. Първата и повече би чин-
ността от вид граници — чека не би
се види издогова — е: — дъго в Алеко
не знаеме нещата, дъго вие не му се
улавяме дъго пръв дъгомак вие „Дъго
смихът на неговата, който негову-
кара дава, и който сдвохте открива
на неговушът, на скръст от онова
сдвохва на дъгомак, — който дава на
вие не наше дъго неговуш на неговуш
и на неговуш сдвохте и сдвохте, —
нед дъгомак Алеко не показваме.
Родилуш дъгомак на неговуш Алеко да
не неговуш и неговуш творени
не не обдвохте неговуш на неговуш
неговуш висота сдвохте да не
радиш — неговуш (неговуш и неговуш)
Не гозна тоу и гозна неговуш сдво-
хте на неговуш дъгомак: — дъгомак.
на неговуш сдвохте неговуш.

ГЕОРГИ
МИРОЛУБОВ